

Vasadi Péter**EGY REMEKMŰ ESÉLYEI**

Mednyánszkyknak

Lehetnének a tengerből fehér
jachtjai is, elszórva azúr
vízben, horgonyon, madártávlatból;
nem azok.

Lehetne maroknyi arany nyaklánc,
csüngve az ujjak közt, mint óriás
turacoca-faágról sárga lián;
de nem az.

Lehetne tömjénillatú halom
hatalom, bársonypárnán pántos
frank korona, sirály, sas,
szenvedélye a kitárt testnek;
ez sem.

A dúsgazdag bubiképeről
nyomorultakra lecsöppenő
mosoly is micsoda ötlet;
lehetne

nagy tál ropogós peccsenye,
kókuszfürt, bolyhos datolya,
vérnarancs fügekoszorúban;
nem, nem.

Elnyűtt kosárban burgonya csak,
Fölhalmozva. Körben suta, le-
gurult darabokkal feketebarna
háttérben. A vörös borostás,

levágott fülű ember kincse;
sápadt fény a gumókon;
a Van-Gogh-i szegénység
méltóságos. Néma. Komor.

A kicsik nagysága ragyog.
Kik tanulatlan' elégnek.
Szívüket gőg nem tetoválja.
Elbújnak csákánnyal a földben.

El az időben, ingyen női ölek
szeretői, éhesek, árvák,
kornyadoznak a tárnákban;
festenek, szülnek, imádnak.

Vigilia, 2008/6.

(Vasadi Péter 1926-ban született Újpesten. Verset és prózát is ír.
József Attila-díjas.)